POŠTARINA PLAĆENA U GOTOVOM

GOSPINA KRUNICA

ZAGREB 1935

GOD. XIX BROJ 9

»GOSPINA KRUNICA«, glasnik štovatelja presv. Krunice, izlazi početkom svakoga mjeseca. — GODIŠNJA PRETPLATA: redovita Din 10, dobrovoljna Din 15, za inozemstvo Din 25.—. UREDNIK: o. Stjepan Lebedina. — IZDAVAČ: dominikanska naklada »Istina«. ADRESA Uredništva i Uprave: »Gospina Krunica« Zagreb, Kažotićev trg 4. — NA UREDNIŠTVO se šalju članci, dopisi, izvještaji, pjesme, slike i sve, što se odnosi na kruničarske organizacije, a na UPRAVU se šalje pretplata i milodari. — Broj našeg čekovnog računa 36.817. — Telefon broj 64-14.

RUJAN 1935 SEPTEMBAR

Opći kalendar			Dominikanski kalendar	
N	1	**12. po Duh.**, Egidije	1	**I. Nedjelja mjeseca[1])**
P	2	Zenon, Maksima	2	
U	3	Mansuet, Serafija	3	Bl. Gvala iz Brešije. Isp. (1244.)
S	4	Rozalija djevica	4	Bl. Katarina iz Rakoniđija. Djev. (1547.)
Č	5	Laurencije, Justinijan	5	
P	6	Zaharija prorok	6	Bl. Bertrand iz Garige. Isp. (1230.)
S	7	Bl. Marko Križevčanin	7	
N	8	**13. po Duh., Mala Gospa**	8	**II. Nedj. mj. Porođenje bl. Djev. Marije.** (M. G.)[2])
P	9	Petar Klaver	9	
U	10	Nikola Tol.	1	
S	11	Prot i Hijacint, Pulher.	11	
Č	12	Ime Marijino	12	
P	13	Amat biskup	13	
S	14	Uzvišenje sv. Križa	14	**Uzvišenje sv. Križa[3])**
N	15	**14. po D.**, 7 žal. Bl. Dj. M.	15	**III. Nedj. mj.[4]) Sedam žalosti bl. Dj. M.**
P	16	Ljudmila	16	
U	17	Rane sv. Franje, Hildegard	17	
S	18	Josip Kupert. (Kvatre) †	18	Bl. Ivan Masias. Isp. (1645.)
Č	19	Januarije	19	
P	20	Eustahije, Kandida †	20	Bl. Franjo Posadas. Isp. (1713.)
S	21	Matej apostol †	21	
N	22	**15. po Duh.**, Mauricije m.	22	**IV. Nedjelja mjeseca.**
P	23	Tekla, Lino	23	Bl. Marko iz Modene. Isp. (1498.)
U	24	Bl. Dj. M. za otkup suž.	24	
S	25	Kleofa m., Kamilo m.	25	**Spomen sv. Dominika u Surianu[5])**
Č	26	Ciprijan i Justina	26	Bl. Dalmacije Moner iz Girone. Isp.
P	27	Kuzma i Damjan	27	(1341.)
S	28	Većeslav knez	28	Bl. Lovro iz Ripafrate. Isp. (1457.)
N	29	**16. po Duh.**, Mihovil Ark.	29	**Zadnja nedjelja mjeseca.[6])**
P	30	Jeronim	30	

[1]) Dva potpuna oprosta za članove Bratovštine presv. Krunice: a) ako pohode crkvu Bratovštine; b) ako prisustvuju ophodu i pohode oltar Bratovštine.
[2]) Potpuni oprost za članove Trećeg Reda, Bratovštine Imena Isusova, Bratovštine presv. Krunice te za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu.
[3]) Potpuni oprost za članove »Anđeoske Vojske«.
[4]) Potpuni oprost za članove »Žive Krunice«.
[5]) Potpuni oprost za članove Trećeg Reda i za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu.
[6]) Potpuni oprost za sve vjernike, ako redovito mole u društvu s drugim triput sedmično po jedan dio presv. Krunice.

GOSPINA KRUNICA

GOD. XIX. ZAGREB, RUJAN 1935. BROJ 9.

Po Križu k slavi!

Mjesec rujan noseći nam sa sobom blagdan Uznesenja sv. Križa, i sjećajući nas poniženja i proslave Kristove, u jednoj tako jasnoj i snažnoj slici iznosi nam i tumači također smisao i značenje našeg života. Ni jedan nam drugi blagdan, kao ovaj, ne dovikuje tako snažno one trpke doista ali i utješne riječi sv. Pavla, iz poslanice Rimljanima: »Ako s Njim trpimo, bit ćemo s Njim i proslavljeni«.

„Tko ne nosi svoj križ svagdano, nije mene dostojan."

Malo je kada, kao danas, potrebito o svemu ovome dobro razmisliti. Jer nevolja i materijalnih i fizičkih i moralnih imamo na svakom koraku. Njima ne možemo tako lako izbjeći. Dapače, čini se, da što mi više od njih hoćemo pobjeći, u toliko lakše one nas nalaze. A opet, ako po svaki način hoćemo da im se uklonimo, stavljamo se u opasnost ne samo da im ne izbjegnemo, nego da izgubimo onu korist

i zaslugu, koju bismo mogli inače imati, kad bismo se s njima razborito i u vrhunoravnom raspoloženju susretali. A da uspijemo naći put k takvom raspoloženju najbolje nam je sredstvo ako pogledamo na našeg prvoborca i vođu, Krista, koji premda je i u njemu ljudska narav strepila pred gorčinom križnog kaleža, on je ipak svome nebeskom Ocu konačno pripravno rekao: »Ali ne moja, nego tvoja volja nek bude«.

Zato je i zagrlio Krist svoj križ veselo i ponio ga ustrajno do konca. Bez protivljenja, bez mrmljanja, bez tužakanja. S potpunom predanošću u volju svoga Oca nebeskoga, a svjestan ujedno da je križ put do spasenja i do slave. On nam je dao jedinstveni primjer najdublje poniznosti, ali ujedno najplemenitijeg ponosa i idealizma. Gledajući svoju patnju i poniženje mogao je da reče s prorokom: »Ja sam crv, a ne čovjek; poruga ljudska i odmet naroda«. Ali misleći s druge strane na magnetsku i otajnu privlačivost koju će kroz vjekove i kroz narode vršiti njegov križ, ta njegova mrtvačka postelja, klicao je: »I ja, kad budem uzdignut sa zemlje, sve ću k sebi privući«.

Pustimo i mi, da i nas privuče k sebi ovo čudesno drvo svojom otajnom snagom. Neka slobodno i naša narav drhti pred patnjom, pred stradanjem, pred Križem ... Takvo je već naše ljudsko određenje! Ali neka ne drhti do kraja! U odlučnom času opredjeljivanja neka i naša volja bude upravljena onamo, kamo je bila i Kristova upravljena. Svladajmo i mi tada svoju volju te sa svetim apostolom Andrijom, tim najvjernijim učenikom Križa, recimo i mi: »O dobri Križu, dugo željeni, odano ljubljeni, neprestano traženi i sada s gorućim srcem pripravljeni, stalan i radostan dolazim k tebi. Po tebi nek me primi onaj, koji me je po tebi otkupio«.

A onda ćemo sigurno i mi osjetiti, da križ nije samo patnja, da on nije samo teškoća, nego da je on i radost, i slava. Onako kako je to osjetio sv. Pavao, kad je govorio: »Nek bude daleko od mene da se ponosim ičim, osim križem Gospodina našega Isusa Krista«. I stvorit ćemo odluku, da ćemo veselo i spremno primati sve križeve, kojima će Bog htjeti da nas obdari. Sve naše žalosti, sve naše suprotnosti, sve naše muke primat ćemo kao drage čestice onog dragocjenog drveta »na kojem je visio spas svijeta, na kojem je Krist pobijedio«. A Križ će biti i naša pobjeda. Jest! Po Križu i jedino po Križu pobijedit ćemo i mi. Per Crucem ad lucem! Po Križu k pobjedi, k sreći, k slavi, k svjetlosti vječnoj! L.

Dvije krunice

Izlazeći iz Gospinog svetišta, svijet se tiskao oko malih prodavaona sa nabožnim stvarima. Bilo je sličica, kipova, molitvenika, a najviše krunica. Gradski se svijet izmiješao sa seoskim, a svak je htio, da nekoga kod kuće obraduje kakovim darom. A tko nije imao nikoga sam je sebi ponio uspomenu.

Sunce je sjalo i veselo milovalo sve te predmete bez velike vrijednosti, kojima će istom blagoslov i molitva udahnuti život. Najviše se kupovalo krunica. Djeca su posizala za malim šarenim krunicama, samo nisu mogla odlučiti, bili odabrali ružičastu ili svijetlo plavu. Mlade žene i djevojke kupovale su bijele i crne krunice srednje veličine, a najradije sedefne, kojoj bijaše moguće. Stare bake, sa svojim usušenim i navoranim rukama, odabirahu one najveće sa krupnim bopcima i sa velikim križem. Prešle bi rukom, kao milujući, preko crnih bobaka i križa, koji će biti izvor radosti, a često i jedino društvo njihovih samotnih dana. Tako se nađoše upravo jedna pokraj druge, kupujući krunice, starija žena sva u crnu i mlađa gradska djevojka.

Istodobno, dok su staričine ruke premetale velike crne krunice, djevojka je, nezadovoljna, prelazila svojim tankim prstima sa ulaštenim noktima preko bijelih krunica.

»Imate li još nešto bolje i finije?«, pitala je prodavaoca.

»Imadem, gospođice; samo malo pričekajte«.

Stara se žena već udaljila sa svojom krunicom, dok je mlada djevojka strpljivo čekala. Sad prodavalac izvuče ispod stola finu bijelu kutiju. U njoj je ležala divna sedefna krunica, povezana srebrenim lančićima.

»I ovo je pravo srebro, gospođice«, reče prodavalac, pokazujući na križić na krunici.

Svi su s udivljenjem gledali tu krunicu i u lice djevojke, koja će biti sretna posjednica. Ona mirno izvadi iz lijepe kožne torbice priličnu svoticu i do malo se izgubila u mnoštvu.

Ljudi su i dalje dolazili i odilazili, dok se stolovi ne počeše prazniti. Samo milosti nije nestajalo, koju su iz Gospinog svetišta odnosili svojim kućama.

*

Nema više ljetnoga sunca, ni vedrine, ni svečanog, prošteničkog raspoloženja. Sivo jesenje jutro složilo se sa gradskom svagdašnjicom. Napunile se škole i uredi i tvornice, a u kućama se pospremaju sobe i priređuju objedi.

Gospođi Krajičić došla je danas nova dvorkinja. Tiha, starija žena u crnom rupcu, pažljivo sluša raspored svoga dnevnog posla.

»Najprije ćete pospremiti sobu moje kćerke, jer će skoro doći liječnik«.

Ništa ne pitajući, uđe dvorkinja u sobu. Soba je bila jednostavno, ali ukusno uređena. U jednom je kutu bila postelja i u njoj je ležala mlada djevojka. Dva modra oka zagledaju se u ženu u crnom, koja

je bacila samo kratki pogled na bolesnicu i odmah započe spremati. Na to joj gospođa dade još neke upute i izađe van.

Dvorkinja odjednom podiže glavu i zaokruži pogledom po sobi kao da nešto traži. Sad je bolesnica jasno vidjela njezino mršavo i strogo rezano lice, u kojemu je samo oko usana ležao izraz blagosti. Kad je taj pogled sve pomno pregledao, preleti joj licem izraz razočaranja, i onda se sagnu i poče da oprezno diže prašinu sa poda. Bolesnica nije s nje skidala pogleda.

»Kako vam je ime?«, zapita ju.

Dvorkinja odgovori kratko, ne podižući glave: »Marta«.

»A ja se zovem Vesna« i djevojka poče da priča o sebi, o svojoj bolesti, kako imade upalu porebrice i kako leži već dva mjeseca. Marta je slušala, ne prekidajući posla i samo bi katkada bacila samilosni pogled na bolesnicu. Ova odjednom prekine pričanje i zapita naglo:

»Marto, a što ste vi ovo tražili po zidovima, kada ste unišli ovamo?«

Stara se dvorkinja nekako smete i poče mucati: »Tako... ništa... iz običaja... a znam ja, da to u gospode nema... tako... nešto sveto...«

Mlada se djevojka nasmiješi:

»Nešto sveto... ah, lijepo bi me pogledao tatica, da tu objesim Madonu ili Križ. Ne, u našoj kući nećete, Marto, naći ništa sveto«.

Ali — kao da se gospođica Vesna odjednom nečemu dosjetila:

»A ipak, imadem ja nešto sveto! Dodajte mi, Marto, onu drvenu kutiju tamo«.

Kad je Marta donijela kutiju, izvadi iz nje Vesna neku malu kutijicu.

»Gledajte, Marto, jeli da je ovo nešto sveto?«, reče držeći u rukama Gospinu Krunicu.

»Pa to je Gospina Krunica«, reče jednostavno Marta.

»Da, to mi je donijela moja prijateljica Zora, kad je ljetos bila na proštenju. Ni ona ne zna puno o svetim stvarima, ali se zavjetovala, ako prođe na ispitu, pa je išla tamo. Recite mi, Marto, što se s time radi?«

»Pa moli se«.

»Može li se izmoliti zdravlje, ako se na to moli?«

»Može, ako je Božja volja«, odgovori jednostavno Marta, »ali ja sam sada gotova, idem u drugu sobu«.

Vesna zamišljeno pusti krunicu u malu kutiju, a Marta pređe tiho u drugu sobu.

*

Vesna je tako naglo ozdravila, da su se svi čudili, a najviše liječnik.

Jednoga jutra, dok je Marta pospremala njezinu sobu, obijesno je uskliknula:

»Vidite, Marto, nisam molila krunicu, a ipak sam ozdravila«.

»Ali sam molila ja«, reče Marta, i ne podiže glave.

Vesna ušuti.

Jedne večeri, kada su roditelji bili otsutni, uđe Vesna sa bijelom krunicom u rukama tiho u kuhinju.

»Marto, hoćete li me naučiti kako se moli krunica?«

Hoću, odvrati stara dvorkinja i povuče iz džepa veliku, crnu krunicu.

*

Štefa Jurkić.

Sv. Januarije, biskup i mučenik

Napulj, taj najljepši grad Italije i jedan od najljepših gradova na cijelom svijetu, usko je vezan uz ime i uz štovanje sv. Januarija. Tu se je naime naš svetac rodio oko god. 270. Sveti svećenički red primio je u svojoj 24. godini, a već u 31. podignut je na vrhunac svećeničke službe i časti, postavši biskupom u tada znamenitom gradu Beneventu. Na toj biskupskoj stolici neposredno prije njega sjedio je revni i kreposni pastir sv. Teodat, a Januarije, postavši mu nasljednikom, ne samo da se poveo za njegovim svetim primjerom, nego ga je dapače svojim životom i mučeništvom u mnogočem nadvisio.

Kad je Januarije postao biskupom, tamošnjom provincijom Kampanijom upravao je Drakoncije, koji je dao zatvoriti više kršćana, jer su bili nepokolebivi u ispovijedanju svoje vjere. Među ovima je bio i veliki prijatelj Januarijev Sozije, te je k njemu i k drugim utamničenicima išao neustrašivo Januarije, da ih pohodi, tješi i ohrabri. Međutim je upravitelja Drakoncija naslijedio Timotej, koji, kad mu je bilo javljeno da k utamničenim kršćanima zalazi Januarije, dade i njega zatvoriti, a kada su k Januariju dolazili njegov đakon Fest i lektor Deziderije, učini Timotej i njih dionicima njegove patnje. Na razne je načine Timotej nastojao da skrši ustrajnost i vjernost Kristu biskupa Januarija. Kad nijesu pomogla ništa ni obećanja ni prijetnje, pristupi mučilima. Ognjem ga je palio, udove mu rastezao, zvjerima ga izlagao. No gladni i mrki medvjedi kao krotki i blagi jaganjci prilazli su k Januariju i k njegovim drugovima te im uz noge lijegali. Upravitelj ljut radi toga dade napokon Januariju odrubiti glavu. Skupa s njime pretrpješe mučeničku smrt također đakon Fest i lektor Dezi-

derije, a onda još đakoni Sozije iz Mizene i Prokul iz Pucolija te vjernici Entihije i Akacije. Bilo je to u Pucoliju god. 305.

Kad je pod krvničkim mačem pala glava sv. Januarija neki vjernik imenom Eusebije u dvije male posudice pokupi kap po kap prolivenu mučenikovu krv. To je bilo po običaju prvih kršćana, koji su te posudice polagali uz moći svetih mučenika.

Tijelo sv. Januarija prošlo je kroz mnoge zgode i nezgode. Najprije bude sahranjeno u Pucoliju, a deset godina kasnije kad je već car Konstantin, milanskim editkom bio dozvolio javno ispovijedanje kršćanske vjere, bude preneseno u Napulj. Međutim na tom putu dogodi se jedna čudesna zgoda. Dok je naime povorka s moćima sv. Januarija prolazila kroz varoš Antonijanu, gdje je boravio Euzebije, koji je posjedovao posudice s krvlju sv. Januarija, donese on te posude da budu skupa s moćima položene u Napulj. No čim budu posudice s već zgrušanom krvlju postavljene uz svete moći, najednom se mučenikova krv počne topiti, tako da je bila živa i svježa kao da je taj čas prolivena.

Dok su svečeva glava i posudice s krvlju trajno ostale u Napulju, ostalo tijelo u 9. vijeku bude po osvajaču Napulja Sikonu poneseno u Benevent, gdje je ostalo sve do god. 1497., kad ga je napuljski kralj Ferdinand, pod papom Aleksandrom VI. opet prenio u Napulj. Prigodom ovog prijenosa prestade kuga, koja je do tog vremena strašno pustošila gradom. No i u drugim prigodama sv. Januarije se je pokazao moćnim zaštitnikom Napuljaca, kojem napose oni imaju zahvaliti da je njihov grad više puta bio spašen od razbiješnjenog vulkana Vezuva, koji je prijetio da će svojom rastaljenom lavom uništiti ovaj lijepi i glasoviti grad.

Međutim čudno rastapanje svečeve krvi nije se dogodilo samo jednom. Ono je postalo neko trajno čudo. Triput naime svake godine, u svibnju, rujnu i prosincu, kad se prigodom Svečevih svečanosti posudice sa svetom krvlju približe Svečevoj glavi, svaki put ta skrućena krv počne se topiti, ključati, tako da se njom ispune obje posudice do vrha. Ovom čudesnom događaju prisustvuju nebrojene osobe, a među njima ima i nevjernika, koji ipak, kad na svoje oči vide to čudesno zbivanje, ne mogu nego priznati njegovo vrhunaravno obilježje. Časovi očekivanja tog čuda ispunjeni su molitvama i uzdasima, a njegovo ispunjanje zahvalom, zanosom i klicanjem. Jer premda se redovito to čudo zbiva, kako je rečeno triput godišnje, dogodi se ipak gdjekada da se ne zbude, te je zato još shvatljivije uzbudljivo očekivanje svećenstva i vjernika. Premda su neki pokušali da pobiju vrhunaravnost tog čuda, njegova je istinitost tako očita i dokazana, da bi bila najveća tvrdokornost i nevjernost tomu se protiviti. Svemogući hoće sigurno tim čudom da nam trajno dokazuje moć molitve i svetačkog zagovora te nas ujedno upozori kako su njegovoj moći podložni svi naravni zakoni.

S. L.

Sunca . . . !

»Sunca . . . sunca molim!« vapio je umirući bolesnik u bolnici. U sobu je prodiralo sunce i obasjavalo čitavu sobu i umirućeg na krevetu, pa su se liječnici u čudu pogledavali i pitali, što ovaj želi. »Sunca . . . svijetla . . . !«, vapio je i dalje bolesnik. Liječnici i časne sestre nisu znali, što bi. Najposlije se jedna časna sestra sjeti da umirući možda vapije za drugim suncem, a ne ovim što ga obasjava i grije, pa pozove svećenika. Kad je došao svećenik i donio Svetotajstvo, dizao je umirući svoje nemoćne ruke i upirao svoje staklene oči tupim, ali suznim i radosnim pogledom u Svetotajstvo i izgovarao ove riječi, koje su dolazile iz njegovih grudi kao neka daleka jeka: »O . . . ti . . . Vječno Sunce . . . ugrij . . . osvijetli . . . mi dušu . . .« Svećenik pristupi bolesniku, metne mu ruku na čelo i zapita: »Ako ti čezne duša za Kristom, Vječnim Suncem, oprosti se s Bogom, ispovijedi se!«

Umirući je počeo teškom mukom izgovarati muklim glasom i na prekide ove riječi: »Jao, tama . . ., grijeh . . .«, dalje nije mogao, jer mu krv navali na usta, a ledene kapljice znoja orosiše mu hladno čelo. »Krist je dobar i milostiv, pa će ti oprostiti, jer se kaješ . . .«, govorio je svećenik. »Isuse . . . Kriste . . . ah! . . . nisam . . .«, izgovori bolesnik umirući još jedanput kad je primio svetu Pričest i posljednju pomast.

Još jednom se trgne, ispruži i . . . duša se odijeli od tijela.

Na otvorenim usnama lebdio mu je blažen smiješak. »U ruke tvoje, Gospodine, predajem dušu njegovu . . .«, preporučivao je svećenik dušu pokojnika . . . *Viktor Banko.*

Sudovi čovječji i sudovi Božji

Sv. Manegunda imala je dvije kćeri, nadaleko poznate s ljepote. Naumila ih što bolje udati, starala se za njihovu ljepotu, kupovala im najskupocjenije haljine i nakite, da se svakome što više svide. Ponosila se je svojim kćerkama — a djevojke mislile jedino na zabave. Koliko li samo vremena ne provedoše pred ogledalom . . .

No drukčije su bile odredbe Božje providnosti! Obje naglo obolješe. Uzalud su bili svi liječnici i lijekovi. Obje napokon umriješe. Ova velika nesreća natjera majku u zdvojnost. Danju i noću plakala je nesretna majka i željela smrt, da se tako združi sa svojim kćerkama.

S vremenom se primirila i, prosudivši mirnije cijelu stvar, reče sama sebi: — Kako to? Kako sam bila luda i htjela se protiviti Božjoj providnosti! Zar nijesam znala, da su i moja djeca smrtnici? Moguće i umriješe radi svojeg spasa, da ih svijet ne pokvari, a ja da ne zaboravim na Boga? — Otsada, Bože moj, želim biti Tvoja i cijelo srce Tebi pokloniti.

Kako reče, tako i učini. Ostavi svijet i Bogu se potpuno posveti.

Fra Rando.

Od vukova u jaganjce

Za vrijeme svjetskog rata sav je svijet trpio. Podjarmljeni narodi trpjeli su još i zulum svojih tlačitelja. Ali i iza rata naš hrvatski narod u Istri i Dalmaciji trpio je teško pod talijanskom okupacijom. Nije nitko smio ni da pisne. Bilo je štono riječ: ili na kolac li na konopac. Dakako, prvi su bili na nišanu svećenici, duševni i tjelesni vođe naroda svoga.

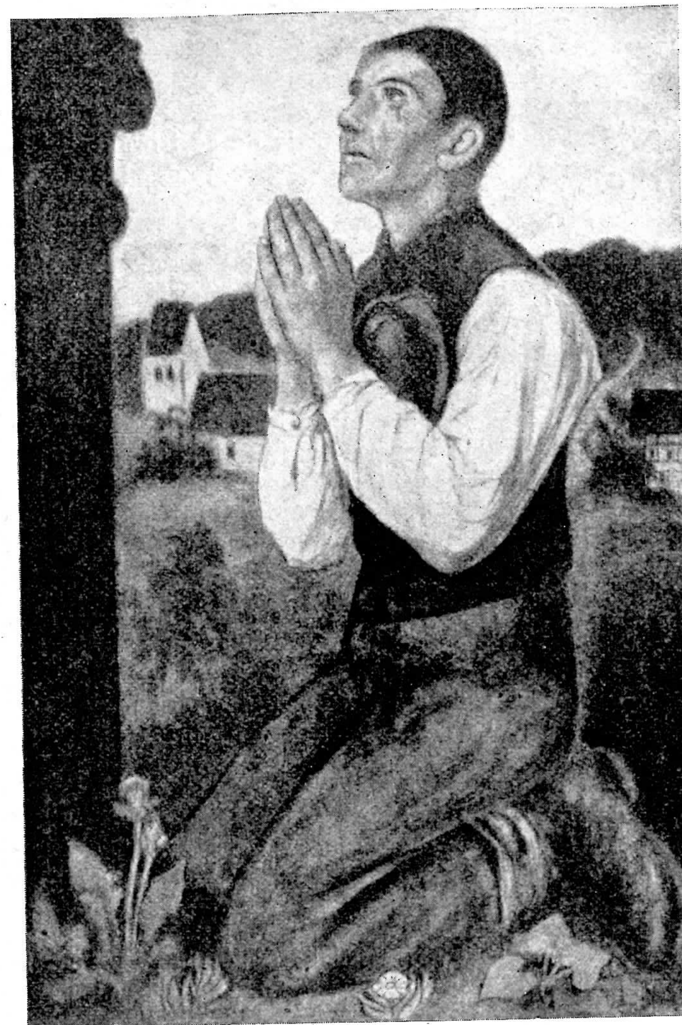
Između takovih radi rodoljublja bio je uhvaćen i svećenik P. M. Sedam dana čamio je u tamnici rodnog mjesta S. a onda bi odveden u istražni zatvor u Zadar. U zatvoru rodnog mjesta sa zebnjom je pomišljao na sudbinu svoju, ali kako se tek silno dojmi, kad ugleda na pragu vratiju svog novog zatvora natpis: »O, vi, koji ovdje ulazite — svaku nadu ostavite!« Ovaj natpis stavio je pjesnik Dante na vrata pakla. Ovaj natpis znači za njega, da će unutra živjeti sa osuđenicima, a najposlije, da će izgubiti glavu. Ove kobne misli preletješe mu pameću i ko britki mač ubodoše ga u srce. Međutim zaškrinuše vrata i naš svećenik nađe se u strašnom, najstrožem zatvoru među vojnicima-zločincima.

Dakle svećenik u tamnici, u najstrožem zatvoru — među vojnicima-zločincima! Ovi opazivši svećenika, zabuljiše se jedni u njega ko tele u vrata, drugi podrugljivo međusobno namigivahu, a treći grohotom se smijahu. To je bio prvi pozdrav. Daljnji i svagdanji bili su sramotni i bestidni razgovori, psovke i kletve. Ali kakve psovke i kletve! Naše psovke i kletve strašne su, da ti se kosa ježi, ali i najgore naše, što su prema talijanskim psovkama i kletvama. I takova šta morao je naš svećenik slušati dan i noć. Prve dane, kad bi mu prikipjelo, opomenuvši ih, strogo bi zavikao: »Dosta, prestanite, umuknite.«

Tomu su se jedni smijali, drugi rugali, a najviše ih je sipalo psovku za psovkom. To je bilo za inad popu-svećeniku. Tako ne ide, pomisli. Valjda će biti bolje, ako ih ukorim blago. Ni tako nije išlo. To je bivalo isto, ko da si ulijevao ulja u vatru. Tada bi im stao da dokazuje, kako su psovka, kletva, gadni, prosti razgovori za čovjeka nedostojni, kako ga ponizuju, ruže i nagrđuju. Ovo nijesu razumjeli. Baš kao ni sljiepac za ljepotu svijtela, a gluh za milozvučnost glasa, akorda, zvuka. »Živinski čovjek, kaže Duh Sveti, ne razumi ona, koja su duha Božjega«.

Svi pokušaji, da obrati naš revni misionar - utamničenik svoje sautamničenike, postadoše bezuspješni. Pokušat će još krajne sredstvo — glasnu molitvu. I odsada je za njihovo obraćenje molio sv. Rozarij, ali tiho, potajno. Odsada će na glas, javno: Oče naš, koji jesi na nebesima . . . sveti se ime Tvoje . . . Zdravo Marijo, milosti puna . . . Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetomu . . . Orila se psovka, ali i molitva. Tako je išlo desetak dana: molitva i psovka — psovka i molitva. Poslije desetak dana, naš utamničenik opazi na svoje veliko začuđenje, da psovka, kletva, gadne besjede, ne samo jenjavaju, već da mu se nekoji i pridružiše, da mole. Tako je išlo redom, dok

bolji ne povukoše gore, a ovi najgore. I odsada razlijegala se u tamnici najljepša, najmilija molitva svetog Rozarija: »Oče naš, koji jesi . . . sveti se ime tvoje . . . Zdravo Marijo, milosti puna . . . Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetomu.« Ovdje se dogodilo kao između Saula i

Seljak u molitvi

Davida. Saula su bili spopali zli duhovi. Dok su ga ovi uznemirivali, trgali, David je udarao na citari psalme. Zli duhovi na milozvuk citare izišli bi iz Saula i on bi se upokojio, umirio. Sveti Rozarij je najmilozvučnija citara. Po njoj se razlijegaju najljepši Božji i

anđeoski zvukovi: Oče naš... Zdravo, Marijo... Slava Ocu... Ovi su i istjerali zle duhove iz onih utamničenika. Oni ih i obratiše i umiriše. Baš ko i Saula.

To je sve trajalo četiri mjeseca, dok naš svećenik ne bi proglašen nevinim i pušten na slobodu.

* * *

Naše mnoge hrvatske kuće slične su spomenutoj tamnici. Otac i majka pred djecom gadno govore, psuju, proklinju. Djeca čuju i kao meki vosak sve to poprimaju: prije no se i prekrstiti znadu.

Žena se tuži na muža, da psuje, grdi Boga, Majku Božju, da bijesni na nju, i na djecu. Tako isto muž ženu prekara, a djeca roditelje, a roditelji djecu.

Majka i otac tuže se još na djecu: ne će da nas slušaju, noć i dan se klatare. Još više: majka i otac kunu sina, jer da je zaveo onu djevojku, a njihova kći odavna, odavna je izgubila poštenje.

Radi toga i još radi koješega, osobito moderni oci i majke ne će da rađaju djecu.

Dakle su se mnoge naše hrvatske kuće pretvorile u pakao, a u stanovnike su ušli zli duhovi.

Oci i majke takovi ne smijete da budete, a takove i vaše kuće ne smiju da budu. I ne će biti, ako vi s djecom budete molili sveti Rozarij. Ova najmoćnija i najuspješnija molitva pretvorit će kuće vaše u predvorje raja, a vas i vašu djecu u nebeske stanovnike.

O. Lujo Matijaca.

PO KATOLIČKOM SVIJETU

Ustoličenje senjsko-modruškog biskupa dra Viktora Burića. Dne 28. srpnja je ustoličen u Senju kao sijelu senjske, a dne 4. kolovoza u Novom kao sijelu modruške biskupije novoposvećeni biskup dr. Viktor Burić. Narod je i u jednom i u drugom mjestu iskreno i svečano dočekao svoga natpastira veseleći se da je u njemu našao odabranog oca vođu i učitelja koji će, vodeći svoj narod putem duhovne sreće, pomoći mu da ujedno nađe svoju zemaljsku sreću. I ovom se je prilikom moglo očito utvrditi kako naš narod ispravno uviđa, **kako mu je svećenstvo** najbolji prijatelj i učitelj, kad ga upućuje, kako mu jedino po vjeri mogu da dođu sva i unutranja i vanjska dobra.

Smrt kardinala Lafontaine-a. 9. srpnja preminuo je u Veneciji tamošnji nadbiskup i patrijarh Lafontaine. Rođen je 1860 u Viterbu. Zaređen za svećenika 1883., a biskupom u Cassano Jonio postoa je god. 1905., dok ga Pio X. nije 1915. imenovao venecijanskim nadbiskupom, a 1916. kardinalom. Postavši nadbiskupom venecijanskim u teškom ratnom vremenu, osobito se je istakao kao pomoćnik sirotinje i siromaha. Njegov sprovod je pokazao očito, koliko ga je narod volio i štovao.

Kažnjćena kleveta protiv kardinala Faulhabera. Njemački socijalističko-nacijonalni list »Völkischer Herold« bio je pred koje vrijeme donio vijest, po kojoj se je zaključivalo da je kardinal Faulhaber ništa manje nego izdajica domovine. Međutim kad je ta stvar došla pred sud, glavni urednik toga lista bio je osuđen na 4 mjeseca tamnice sa dužnošću da se ta osuda donese u dvjema listovima: »Völkischer Beobachter« i »Völkischer Herold«. Time je u novom svijetlu sijevnulo ime ovog neustrašivog borca za katoličku nauku, ali ujedno odanog sina svoga naroda.

Prvi euharistijski kongres u Škotskoj. Iza otpada Škotske od katolicizma, ove je godine po prvi put u toj zemlji, i to u gradu Edinburgu, održan euharistijski kongres od 23. do 25. lipnja. Premda su nekoji protestanti kušali da ometu proslavu, držeći da javna euharistijska procesija vrijeđa njihove vjerske osjećaje, proslava je ipak sjajno uspjela.

Proslava stogodišnjice rođenja svetoga oca pape Pija X. Rodno mjesto Pija X, Riese, proslavilo je s velikom slavom stogodišnjicu rođenja svoga najuglednijega mještanina o kojem se upravo radi da bude proglašen blaženim. Toj su slavi prisustvovali svi biskupi venecijanske provincije na čelu s već pokojnim venecijanskim nadbiskupom i patrjarhom Lafontaine-om.

Napadaj na kardinala u Njemačkoj. Kad se je na blagdan Duhova iza dijeljenja sv. potvrde kölnski nadbiskup i kardinal Schulte vraćao u kölnsku katedralu nekoji socijalnacionalistički omladinci počeli su kardinala vrijeđati raznim uvredljivim povicima. Nekoji su se dapače i kamenjem nabacivali u smjeru kojim je prolazio kardinal.

Međunarodni kongres katoličkih liječnika u Briselju. Belgijski glavni grad bio je ove godine odabran kao mjesto kongresa katoličkih liječnika. Taj je kongres odlično uspio i po neobičnom broju učesnika i po predmetima, koji su se raspravljali, a u kojima je dandanas tako nužno da katolički liječnici jedinstveno nastupaju.

Katolicizam na svjetskoj izložbi u Bruxellesu. Dne 27. travnja otvorena je u Bruxellesu svjetska izložba. Tu je katolicizam zastupan cijelim jednim kompleksom zgrada. Unutar toga kompleksa nalazi se i crkva sv. Pavla, u kojoj je dnevno sveta Misa, a nedjeljom i blagdanom također propovijed. U zgradama su izloženi i statistički pregledi pojedinih grana Katoličke Akcije, djelovanje misionara u kolonijama te prikazi katoličkih Redova.

Katolička svijest u državi Perù. Kao jedan dokaz dobrih odnošaja, koji vladaju između Svete Stolice i republike Peru, može da posluži i činjenica, da je nedavno Sveti Otac odlikovao predsjednika te republike velikim križem Pijeva reda, a njegovu suprugu križem »Pro Ecclesia et Pontifice«. Predsjednik republike, general Oskar Benavides ima osobitih zasluga za mirni razvitak države. On je kao uvjereni katolik sudjelovao kod 400-godišnjice osnivanja glavnog grada Lime, a njegova je supruga velika zaštitnica katoličkog karitativnog suda i škola. Ujedno su s predsjednikom republike odlikovani odličjima Grgurovog reda ministar vanjskih posala dr. Karlo Concha i gradonačelnik Lime, Portes.

Obratila ga vlastita knjiga. Mjeseca svibnja ove godine bio je u Londonu primljen u katoličku Crkvu bivši metodistički svećenik T. S. Gregory, čiji su članovi obitelji i pređi bili metodisti već od početka te sljedbe. Interesantna je

činjenica, da je do obraćaja došao upravo dok je radio na jednom svom naučnom djelu. Razvitak naime misli pri naučnom radu doveo ga je do uvjerenja, da je jedino katolička vjera prava vjera.

Oko 2000 njemačkih omladinaca u Rimu. O Uskrsu posjetilo je Vječni Grad nekih 2000 njemačkih omladinaca, i to iz redova studenata i drugih njemačkih patriotskih organizacija. Oni su, na svačije udivljenje, posljednje dane Velike Sedmice proveli u sasma duhovnoj atmosferi, pristupivši na Veliki Četvrtak korporativno sv. Pričesti, na Veliki Petak funkcijama u crkvi sv. Stjepana Rotonto, a u Veliku Subotu vjerskoj svečanosti u Koloseumu, koji je natopljen bio tolikom kršćanskom krvi. Tu ih je O. Esch u svijetlu bakalja potakao na kršćansko oduševljenje i pregaranje po primjeru prvih kršćana. Na Uskrs su prisustvovali papinu pontifikatu u sv. Petru, a na uskrsni ponedjeljak primio ih je u audijenciju Sveti Otac. Aludirajući na današnje prilike u Njemačkoj Pio XI. rekao je njemačkoj omladini doslovno ove jake riječi: »Doista, ljubleni sinovi, teški dani dolaze, a mogu da budu još teži. U sve može da se posumnja, sve može da dođe u opasnost; ali nešto je sasma stalno, sasma nesumnjivo: Dobri Bog, Svemogući, bit će s nama, a ne proti nama!«

Početak procesa za beatifikaciju jednog misionara. Sveta Kongregacija Obreda odredila je biskupe Ćirila Jarre, inače apostolskog vikara u kineskom misijskom vikarijatu Tsinanfu kao predsjednika informacijskog suda za beatifikaciju sluge Božjega o. Josipa Freinademetz-a, člana kongregacije Družbe Riječi Božje. On je rođen god. 1852., a god. 1878. kao svećenik stupio je u spomenutu kongregaciju, te je onda bio poslan u Kinu, gdje je apostolski djelovao najprije u Hongkongu, a onda u južnom Šantungu. Ovdje je napose mnogo uspjeha postigao kao putujući misionar, provikar i konačno kao redovnički starješina. Umro je u Faikiačvangu na glasu svetosti.

Sveta Stolica i mir u Južnoj Americi. Poznato je nastojanje Svete Stolice da dođe do mira među Bolivijom i Paragvajem. Ona je bila uspjela da dođe već dva puta među njima bar do primirja, i to o prošlom Božiću i u vrijeme euharistijskoga kongresa u Buenos-Airesu. Razumljivo je zato da se je Pio XI. ko nitko razveselio da je među njima konačno došlo do potpunog mira. On je preko svojih nuncija odmah poslao čestitke jednoj i drugoj državi a i Argentini koja je također radila na djelu mira.

Arapski Emir posjetio jeruzalemske franjevce. Vladar Transjordanije Emir Abdulah posjetio je, po prvi put u povijesti, franjevce u Jeruzalemu, koji su inače čuvari Svete Zemlje. Bio je dapače tog dana njihov gost. Izrazio je također svoje udivljenje nad njihovim radom i želju da postignu još novih uspjeha.

Portugal hoće biti potpuno kršćanska država. Portugalski poslanik kod Svete Stolice izjavio je pred Svetim Ocem, da sve reforme u Portugalskoj idu za tim, da od svoje domovine ostvare potpuno kršćansku državu. Portugal je uvjeren da će to moći izvršiti jedino uz suradnju s katoličkom Crkvom u svim kulturnim pitanjima. Da do toga dođe, Portugal je zabranio sva tajna društva, a na prvom mjestu slobodne zidare, koji su toliko nevolje zadali Portugalu.

Papinsko odlikovanje predsjednika francuske republike. Dok u Njemačkoj, koja inače ima s katoličkom Crkvom sklopljen konkordat, vjera proživljuje teške dane, dotle u Francuskoj u kojoj je još uvijek na snazi rastava Crkve od države, za katoličku Crkvu vidimo mnoge veoma utješne događaje. Potvrda tih činjenica

jest i odlikovanje kojim je Sveti Otac odlikovao predsjednika republike Lebruna. Papa je naime u znak priznanja, njemu podijelio najviše odlikovanje u katoličkoj Crkvi: odlikovanje Kristova reda. U tom je odlikovanju ujedno počašćena i francuska država i njezin predsjednik Lebrun, koji je inače praktičan katolik.

Kad dokazi i savjest govore. Nedavno je u jednom engleskom zavodu držao predavanje bivši anglikanski svećenik, a sada katolički obraćenik Teodor Penrode Fry. Govoreći i o uzrocima koji su ga nagnali na obraćenje rekao je da ga je ,kad je zaređen za anglikanskog svećenika neprestano progonila misao, da je ta ceremonija bila izvršena u crkvi, koja je bila sagrađena za drugu vjeru, obredom, koji je pripadao jednoj drugoj vjeri i po jednom »biskupu««, koji je bio prigrabio položaj zakonitog biskupa i koji je živio u sjedištu biskupskom, određenom za biskupe jedne druge vjere. Zaključio je, kako ga je svijest o tome progonila na svakom koraku, dok nije bio primljen u katoličku Crkvu.

Tristogodišnjica francuske akademije nauka. Čuvena je po svemu svijetu ova francuska institucija. Kroz ova tri stoljeća njezini su članovi biil najuglednije ličnosti francuskog naučnog i umjetničkog života. Međutim važno je spomenuti da ova akademija duguje svoj osnutak jednom dostojanstveniku katoličke Crkve, kardinalu Richelieu-u. Prigodom proslave ove 300 godišnjice sakupilo se je 40 »besmrtnika«, dotično članova akademije na crkvenu svečanost, koja je obavljena u kapeli Sorbone. Poslije sv. Mise »besmrtnik« nadbiskup Baudrillart održao je svečano slovo u čast osnivača, kardinala Richelieu-a.

Obraćenje kitajskih novinara. Nedavno se je u Kitaju zbilo jedno interesantno obraćenje. Glavni urednik tjednika »Kwanglowapo«, što izlazi na kitajskom i engleskom jeziku u Tsinanfu, s još dva člana uredništva prešao je na katoličku vjeru. S njima je isti dan bila pokrštena i obitelj glavnog urednika, žena naime i četvero djece.

Svjetska izložba katoličke štampe. Slijedeće godine 1936. održat će se u Rim u Vatikanu svjetska izložba katoličke štampe. Već su svoje sudjelovanje najavila nebrojena uredništva i listovi. Zaista će ta izložba biti divna smotra katoličkog rada na polju prosvjete.

KRUNIČARI I KRUNIČARKE!

Naručite si odmah svoj Kalendar Gospine Krunice za g. 1936. Cijena samo 10 din. Pridodati još 1 dinar za poštarinu.

U ovom broju glasnika donosimo oglasni prilog za naš kalendar. Kad ga pročitate, dajte ga s preporukom i drugima na čitanje. Nađite svaki i svaka od vas bar jednog pretplatnika kruničarskog kalendara. To Vas neće stajati kakvog truda, već samo malo dobre volje. Zamislite si samo: jedan naš kalendarski povjerenik raspačao je sam prošle godine 150 KOMADA! A jedan novi povjerenik za raspačavanje zamolio nas je da mu za ovu godinu otpošljemo čak 300 KOMADA! Zar se ne bi moglo više ovakvih naći?

KRUNIČARSKI ŽIVOT

KRUNICA, ŠKOLA DUHOVNOSTI.

Jedan glasoviti teolog rekao je jednom jednu malo neobičnu, ali tako istinitu i iskrenu riječ. On je naime rekao: »Ja bih dao sve moje bogoslovsko znanje za samu jednu dobro izmoljenu Zdravomariju«. Međutim, ako je on to rekao o samoj jednoj Zdravomariji, što da mi tek rečemo o duhovnom blagu što ga u sebi ima cijela Krunica bogoljubno izmoljena? Ne smije zato da nam čudno zvuči, da je Krunica najbolja škola duhovnosti. Zar se svaka duhovnost ne temelji na ljubavi? I zar nije Krunica rođena u ljubavi, u onoj najsvetijoj ljubavi koja kao nepresušni izvor teče između Isusa i Marije, i kojom se napajaju sve duše, koje idu k tome izvoru?

Presv. Krunica dobro i sabrano vršena jest jedno djelo, djelo Božje. Ona imade na sebi neki biljeg mnogo dublji i jači nego druge molitve. Nema ona doista uzvišenost i snagu svetih sakramenata, ali po svojoj općenitosti i svetosti, kao da je primila nešto od njihovog obilježja. Od onog starca i pastira u Vatikanskom Gradu, pak do zadnje starice u siromašnoj potleušici, krunica je na usnama sviju njih. Nju šapću usne djeteta, pronosi je glas mladića, i mole je usta kršćanskih muževa. Ona je, u jednu riječ, katolička, dakle općenita. A kako da je ljudi toliko ne zavole, kad je ovo Božje djelo, ovaj nekakav oblik liturgije, sastavljeno od molitava, koje znače vrhunac zanosa, sabranosti i unutarnje ljepote?

Nek zato kruničari i dalje budu vjerni svojoj molitvi. Na usnama nek im je ona često, a u srcima trajno. Po njoj će oni u kršćanskim krepostima napredovati neprestance, i to velikim i brzim koracima. U toj školi njihov duhovni život usavršivat će se sve bolje i sve ljepše, dok u vječnosti se dobije svoj konačni i savršeni oblik. Onima koji iskreno za tim idu Marija će biti najvjernija pomoćnica.

SVETE MISIJE I. ŠIRENJE PRESV. KRUNICE U KASTAVŠTINI.

Kobne ratne posljedice ostavile su duboke brazde svugdje, pa i u našoj Kastavštini. Dominikanci o. Lujo Matijaca i o. Jordan Viculin djelovali su s apoštolskom gorljivošću u šest župa oko Sušaka, a o. Dominik Domić i o. Jacint Belić sa ocima Franjevcima u samom Sušaku. Ostale su još tri župe: Sveti Matej, Sveti Križ i Kastav.

Naši velečasni župnici dogovorili su se da i u ovim župama isti oci drže misije. I to je bilo od 24. ožujka do 17. travnja.

Kruničarska skupina iz Kastva sa svojim duhovnikom

Oci misionari našli su u ovim župama mnogo korova i snažnom su ga mukom trijebili iz srca vjernika, a posađivali su sjeme života vječnoga. Dakako, naišli su na mnoge protivnosti, ta: istina uvijek rodi mržnjom, kod onih, koji istine neće. Ali ništa zato, uspjeh je bio golem. Neočekivan je bio također broj sv. ispovijedi i sv. pričesti, a crkve su bile svagdano dupkom pune.

Da plod sv. misija ostane trajan u našim župama, to su oci misionari svrstali u bojne redove katoličke muževe, a veliko mnoštvo vjernika povezali slatkim lancem sv. Krunice. U Marijinu vojsku svrstalo se tih dana preko šestotina. I taj broj do sada svagdano raste.

Čujemo utješno, da u svim župama oko Sušaka, pa i u samom Sušaku struji sve to jače katolički život. To treba u prvom redu pripisati Bogu i Marijinoj Krunici. Dao milostivi Bog, po zagovoru Kraljice sv. Krunice, da i kod nas bude strujio sve to jače isti katolički život.

NAŠI DOPISI

Sv. Jana kraj Jastrebarskog. Kod nas u župi Sv. Ane postoji već nekoliko godina unatrag Bratovština presv. Krunice. No sada je počelo cvasti novo društvo »Žive Krunice«. No malo nam je teško poradi toga što su naša sela jedno od drugoga dosta udaljena, a zimi radi slabih puteva slabije napreduje nego što bismo mi željeli. Do sada smo osnovali 3 kite, no uskoro se nadamo više. Mjesečne sv. ispovjedi i pričesti obavljamo redovito. Dapače nekoji od članova primaju sv. Pričest svake nedjelje i blagdana. Godine 1934. smo hodočastili Majci Božjoj u župi Pribićkoj. Nekoji od članova smo pješke hodočastili Majci Božjoj Bistričkoj. I ove se godine spremamo ako bude Božja volja u Mariju Bistricu u što većem broju, da isprosimo od Majke Božje Bistričke posebne milosti za naše »Društvo«, za našu cijelu župu i za sebe pojedince. Molimo se mnogo i preporučamo Majci Božjoj da gane srca okorjelih i oholih grešnika te da nas što više i veći broj pristupa u društvo Žive Krunice. Te da uzmognemo u što većem broju primati euharistijskog Spasitelja da tako barem donekle dademo zadovoljštinu za svoje svakidašnje grijehe i pogreške. Glasnik presv. Krunice primamo, no. poradi raznih poteškoća, dosta mali broj. Ali se nadamo i nastojimo da se što više proširi. Preporučamo se mnogo u Vaše molitve.

N. R., revnitelj »Žive Krunice«.

Mladokruničarsko društvo na Kanalu-Sigečici u Zagrebu

Draga (Sušak). — U vrijeme svetih misija što su ih prošle godine u listopadu držali u našoj župi vlč. oci dominikanci Jordan Viculin i Lujo Matijica, bila je osnovana bratovština presv. Krunice i nekoliko stotina članova jednoga i drugoga spola. Ni mi omladinci nismo kod toga ostali po strani, jer smo se učlanili u istu Bratovštinu, svrstavši se u posebnu omladinsku kruničarsku sekciju, koja se počela razvijati živim radom. Susretljivošću našeg upravitelja vlč. g. V. Potočnjaka dobili smo u župnom dvoru prostorije, gdje držimo redovito sastanke, deklamacije, predavanja, govore itd., nastojeći da se izgradimo u što savršeniji lik omladinaca-kruničara. Do sada nas ima preko 30 članova, što je doista zavidan broj u okolini okruženoj gradskim pokvarljivim utjecajem. Pozdravljamo sve omladince kruničare širom domovine kruničarskim pozdravom: »Mir Božji!«

Jakuševac. Na Spasovo 30. V. došao je k nama neumorni i revni širitelj pobožnosti sv. Krunice o. Jordan Viculin i osnovao kod nas Djevojačko društvo presv. Krunice. Djevojke su se natjecale, koja će biti primljena u društvo, da posebnim načinom štuju bl. Djevicu sv. Krunice. Jedva čekamo kada će opet o. misionar doći, da nam donese medaljice, da i druge možemo pristupiti u veliku vojsku Majke Božje sv. Krunice, koju od dana sv. misija javno po ulicama, polju i svojim kućama dnevno molimo, da se vrati mir Božji u naše obitelji, da nestane kletve, psovke, mržnje, krađe i drugog zla, kojeg poroci grada unašaju u naša sela, koja su u blizini velikog grada.

Glavarica.

DAROVI ZA ZLATNU KRUNICU

(Nastavak)

PO DIN 10:

Štefanija Šoštarić, N. N., Milica Vranić, Mici Ferenčić, Fanika Saić, Fanika Hitrec, Barca Vlašić, Šurina, Marija Rebek, Fröhlich Antonija, Zimmer J., Šklebar M., Irena Nad, župski ured Gola, Foreti Smiljana, M. Petelka, Rudolf Radošović, Nadica Vlašić, Katarina Šepl, Tina Verhaz, Štefica Mesić, M. Mesarov, Brozović Eva, Marija Motl, Ana Mandekić, Janja Barišić, N. Krožel j, Ivana Novaković, Lj. Sukoblijević, R. i O. Horvat, Skender, Šepec, Bibiasia, Boman, Paunović, C. Raubach, F. Raubach, Maraković, Milić, Zobec, Pero Nike, Paulić Ljubica.

PO DIN 20:

Marija Skalica, B. O., obitelj Macek-Stipetić, Anka Carić, Ružić Hela, Josipa i Franjo Paučić, Krešimir Budimir, Drago Budimir, Vojta Bláha, Anđela Lončar, Frković i drug, Polić, Žaja Marija, Marić, Ana Markoja.

PO DIN 50:

Potočki Ivan, Ana Haramina, Tonka Ozdanovac, Marija Anka D., Weber, Hollinger, Martini, Uršula Pirencin.

PO DIN 5:

Reven A., Marija Pažić, Rebernišak Vilma, Gajski H., Zora Zličar, Zvonkica i Ljerka Budimir, N. N., Strodel, Pavíša, Jagarić, Šarac Ana, Potan.

PO DIN 3: Remlinger Eliz.
PO DIN 16: Marija Skok.
PO DIN 14: Baudoin Marija.
PO DIN 15: Bali Ana.
PO DIN 18: Leopoldina Pregelj.
PO DIN 2: Greta Kovačić, Brodnik, Iva Jani.
PO DIN 4: Martica Lender, Jaro Lender.
PO DIN 6: Zora Masan, Silva Radej.
PO DIN 7: Dragutin Bruck.
PO DIN 29: Obitelj Štromar.
PO DIN 24: Tomek Ljubica.
PO DIN 25: Tomo Starc, uprav. župe Mala Gorica.
PO DIN 35: Agata Vincetić (drugi put; već prije oglašeno din 140.)

PRILOG:

Zrno do zrna pogača,
Kamen po kamen polača.
Nar. poslovica.

Nastoj da svaka ruka, koja pobožno prebire krunicu, daruje samo jedan dinar mjesečno, pak ćemo već slijedeće godine podići u bijelom Zagrebu velebni hram Majci Božjoj presv. Krunice.

DOPRINOSI ZA GRADNJU SVETIŠTA KRALJICE PRESV. KRUNICE U ZAGREBU.

Din 746.—: Bratovština sv. Krunice Pleterje.
Din 300.—: Ivan Matešan.
Din 250.—: Antun Belušić (sakupio).
Din 240.—: Mate Halauš, Stjepan Janković.
Din 200.—: Petar Sirjanović, Vilma Gvozdanović (N. i N. 6 obrok).
Din 192.—: Franjo Forko, Bertić Josip, Gustav Habunek.
Din 100.—: Janko Hollinger II obrok, Zorka Lukanović, Dr. Kamilo Dočkal.
Din 96.—: Blaž Kovačić.
Din 60.—: Ema Nikolić (sakupila).
Din 40.—: N. N.
Din 25.—: Marija Schlebar (sakupila).
Din 20.—: Danica Plašić i Savašić Marko.
Din 50.—: Marenčić Mirko.
Din 10.— Anka Benčić, Granjo Gass, I. P., Zrnčić Ivo, Fröhlich Antun, Capek Katarina.
Din 5.—: Banko Andrija, Mogan Marija, Mahorić I., Lukšić Zora, Rohelić.

U teškim doista vremenima živimo. U teškim i moralno i materijalno. No uprav, ako hoćemo da moralnu nevolju olakšamo, moramo da doprinosimo i materijalne žrtve. Kao što su tijelo i duša u čovjeku bitno i neprestano združeni, tako jednako i moralne i materijalne potrebe imaju svoju duboku vezu. To treba da trajno imamo pri pameti i budemo uvjereni da materijalnim žrtvama pospješujemo čas moralnog ozdravljenja. Zato i žrtve koje naši prijatelji čine na čast Božju i Marijinu nek im ne budu teške. Pak ako su one popraćene mnogim vanjkim neprilikama nek ih svakako čine vesela srca, jer je u Svetom Pismu kazano: »Veselog darovaoca ljubi Bog.« To će ujedno našim prijateljima biti duhovna nagrada za njihovu postojanost u dobru i u pripomaganju da što prije ostvarimo našu plemenitu svrhu.

Dominikanski samostan i Odbor za gradnju.

ZA PROŠIRENJE CRKVE MATICE BRATOVŠTINE PRESV. ROZARIJA U SPLITU

Poslali su svoj milodar slijedeći: M. Barbarić (za oltar sv. Ane) Din 200; N. N. Din 200; M. Brajević za oltar sv. Ane) Din 100; N. N. Din 100. Po Din 50: Vj. Katalinić; M. Ivanišević; Vj. K.; P. Baković; A. K.; K. S.; P. Verzotti; N. N.; M. Majo. — Po Din 20 V. Maroević; P. Šperac; Vj. Zaneve; T. Ladenleter; E. Doimi; J. i M. Vučićević; N. N. obitelj R. Limonelli; N. N.

L. Madiraca, 15 din; Lj. Visković 14 din; A. Pavletić 15 din; Vj. Dorić 15 din; R. i T. Ivanec din 30; M. Vidaković 19 din; L. M. din 16; L. I. din 15; A. Fako 12; N. Veserin 30 din; I. Ružić din 15; N. D. din 60; T. G. din 30; G. M. din 30; M. L. din 15; obitelj Dobrić din. 30; D Babić 12; J. Dadić 12; L. M. din 15; V. K. din 15; L. Jazvić din 20; L. Jazvić sakupila je na sabirnomarku din 70; Ant. Maurić sakupila je din 106; A. Špaić sakupila je din 120; Sestre Cukrov sakupile za svibanj din 78; za lipanj din 80.

Po din 10: Rosa Matt; J. Krstulović; J. Metličić; J. Pnjizina; L. Lete; V. Grabić; N. N.; E. Fabrio; Vj. Dorić; M. Albanese; L. Žuvić.

Za Gospinu krunu: N. N.; din 20; 1 srebrni lanac; S. Peterković 2 srebr. austr. krune; A. Orešković 3 austr. krune; R. Stengl 1 zl. naušnicu; A. Maurić 1 zl. naušnicu; A. Rezar 10 zl. kruna; Lj. Šoštarić 2 austr. krune; D. Urli 1 srebr. dvokrunaš, N. N. komadić zlata; A. Ivanišević 1 zl. srce; N. N. 10 srebr. austr. kruna; Buković A. srebr. lančića, srebr. naprstak i komadić srebra.

Plemenitim darovateljima neka mila Majka Gospa od Rozarija obilno odvrati; neka im mila Gospa udijeli zdravlje i sve što žele. Ugledali se i drugi u njih, da se tako crkva što prije potpuno dovrši. Mili čitatelji, znajte, da moramo još glavnu kapelu otvoriti, crkvu okrečiti i obojadisati, moramo zvonik dograditi i zvona nabaviti, orgulje popraviti; eda sve bude na veću i dostojnu slavu naše Gospe od Rozarija. Zato vas ponovno molimo: »Pomozite nam«. Opet ćemo vam poslati naš ček da se njim poslužite, pa nam pošaljite što i kako možete. Svaki i najmanji darak zahvalno primamo; požurite dakle da radom opet započnemo. Sakupljene pak i svoje milodare, kao i darove za krunu Gospinu pošaljite na:

»Pobožno Društvo Presv. Rozarija«, Split, Hrvojeva 2.

MOLBA NAŠIM KALENDARSKIM DUŽNICIMA.

Ima dosta onih, koji duguju svoju pretplatu ne samo za naš glasnik, već i za Kalendar Gospine Krunice (g. 1935.), koji su ga zadržali a nisu svoju pretplatničku dužnost još ispunili. Stoga ih uljudno upozoravamo, da to učine čim prije i da nam otpošlju dužnu pretplatu, naznačujući zašto je šalju, da možemo provesti evidenciju naših računa. Kad bismo mi bili u stanju, rado bismo slali badava svoje edicije. No trebalo bi već jednom uvidjeti, da mi ne možemo isplaćivati svoje znatne štamparske, ekspedicijske i administrativne izdatke, ako nam se uredno i na vrijeme ne šalje ono što nam se duguje. Pa zato molimo da nam se uvaži ova naša molba.

ZAHVALNICE.

Još djetetom čula sam čudesa i milosti koje djeli sv. Vinko Fererski, prama komu sam gojila veliko bogoljustvo. U odrasloj dobi spopala me užasna glavobolja, uslijed koje ne bijah sposobna za nikakav rad; a što je još gore u crkvi su morale stajati dvije sestre lijevo i desno uza me, inače bi se tle srušila. Svi lijekovi kao i savjeti liječnika malo su mi pomagali. Jednoga dana, upravo kada se slavila svečanost sv. Vinka, u crkvi oo. dominikanaca, čuh propovijed o životu svečevu, koju je držao blagopokojni o. A. M. Miškov. Sve je bilo ganutljivo, ali ono čudo da suza me ganulo, kako je ozdravio jednu gospođu od glavobolje još nerođen iz utrobe svoje make. Tada čvrstom vjerom i velikim pouzdanjem zavapih: »Veliki čudnotvorče ozdravi i mene. Ta sada, kada lice Božje u nebu uživaš možeš što hoćeš«. Od toga dana napustih sve lijekove. Jedini liječnik bio mi je sv. Vinko. Već je tomu trideset godina da ni za čas nisam osjetila glavobolju, premda sam bila u mnogim brigama i nevoljama. U zahvalu dragomu Bogu i milom sv. Vinku svake godine obavljam blagoljubnost sedam petaka. Neka bude sve na veću slavu Božju i sv. Vinka Ferezijskog. **Sestra dominikanka.**

Sv. Jana. U mojoj porodici pojavila se je strašna bolest, tako da je bio u opasnosti život nas dvojice. Puni pouzdanja utečemo se Majci Božjoj Pompejskoj, Kraljici Ružarije, velikom devetnicom moleći kroz 3 devetnice svaki dan cijelu Krunicu, t. j. svih 15 otajstva kao prošnju za zdravlje, i već nakon druge devetnice bolest se je sasvim izgubila. Zatim sam opet molio 3 devetnice sa svim otajstvima u zahvalnost za primljene milosti od Majke Božje Pompejske, te joj se i dalje preporučam da me pomaže u bijedi i nevolji. Ista se devetnica nalazi u molitvenoj knjižici »Petnaest Subota«. **Nikola Rožić.**

L. V. Nakon mnogih kušnja primila sam milost — dobila učiteljsko namještenje, pa se prema zavjetu javno zahvaljujem Majci Božjoj. **D. V.**

Mostar. Iz dna duše i srca svoca zahvaljujem Kraljici presv. Rozarija, što me je u mojoj velikoj potrebi pomogla. I dalje se preporučujem njezinoj mogućoj zaštiti. Ovim se javno zahvaljujem. Nek svi biedni i potrebni traže pomoć u našemile Majke, koja ih neće odbiti. **Ana Šarac.**

Hlebine. Ovime se zahvaljujem bl. Djevici sv. Krunice na uslišanoj mi molbi, te Joj se i nadalje stavljam pod okrilje. **M. P.**

Trsat. Bila sam jako bolesna od ruku i nogu te nisam mogla nikamo ići. Obratila sam se bl. Djevici i sv. Josipu, da mi pruže pomoć. Iza obavljene devetnice, ja sam se počela oporavljati tako, da sam sada prilično zdrava. **R. M.**

KNJIŽEVNOST

KNJIGE DRUŠTVA SV. JERONIMA. Odavna se uobičajilo, da već za Veliku Gospu bude gotov jeronimski kalendar »Danica«, taj hrvatskome narodu najdraži od sviju kalendara. I ove će godine biti tako, ali uz »Danicu« ljetos će biti dotiskane za Veliku Gospu još i prve dvije članske knjige, koje s »Danicom« čine cjelinu, te se te tri knjige daju jeronimskim članovima za samih deset dinara. Jedna od tih knjiga je poučna, a druga zabavna.

»**Gorančice**« zove se zbirka pripovijedaka iz našeg kršnog hrvatskog Gorskog Kotara od S. Petranovića.

Ove tri knjige za deset dinara izdane su, kako je rečeno, već tako rano, da bi se mogle raširiti u što većim količinama i u najšire redove hrvatskog naroda. Do blagdana sv. Jeronima (30. X.) bit će dotiskane i ostale članske knjige, četvrta i peta, za seriju od pet knjiga za 20 dinara (to su redovita izdanja) i još četiri daljnje (izvanredna izdanja) za 20 Din, odnosno svih devet knjiga za 40 dinara. Redom će to biti ove knjige:

»**Bolesti domaćih životinja**« naslov je poučnoj knjizi. Pisana je pregledno, jasno i posve praktično. Pisac je veterinar Koudelka. Takva knjiga traži se već godinama, pa je sada eto dobivena.

Evanđelist« IV. To je završetak sveukupnih nedjeljnih i blagdanskih evanđelja s tumačenjima nadbiskupa-književnika Ivana E. Šarića. Djelo je to zasebnog značenja i vrijednosti. Zato je tiskano dovoljno primjeraka i prvih svezaka, kako bi sebi svako mogao knjigu kompletirati. (Kompletni »Evanđelist« s ilustracijama kao divot izdanje stoji 50 dinara).

»**Diljem sela**«, knjiga je o seljačkom pitanju, dakle o grani socijalnog pitanja, koje je za nas najvažnije. Pisac je poznati naš sociolog, sveučilišni profesor dr. Milan Ivšić, a djelo je rađeno na temelju izvornih istraživanja i ogromnog materijala podataka. Knjiga je pisana vanredno jasno i čitko, te daje važne orijentacije i vidike.

Hrvatska povijest« od dra Otona Knezovića, pregledna je kratka historija, te bi trebala postati priručnik i tako reći dnevno štivo.

»**Bog među nama**«, knjiga je o presv. Euharistiji od dra O. Radića.

»**Kraljica Hrvata**«, zbirka je pjesama nestora hrvatskih katoličkih književnika dra Velimira Deželića, oca. On je kao hodočasnik po raznim hrvatskim Marijanskim prošteništima opjevao sva ta mjesta naročite milosti, pa su te pjesme sada sabrane i izdane.

»**Crkva i država**« od dra Augustina Juretića važna je a naročito aktuelna rasprava, jer je rađena već na osnovu novoga konkordata.

Raznolikost, zanimljivost, a povrh toga još sasvim niska cijena (devet knjiga za 40 dinara!) očito će ponukati svakoga prosvijetljenijega Hrvata da nova jeronimska izdanja sebi nabavi i da ih preporuči svuda.

Biti članom Društva sv. Jeronima patriotska je dužnost! (Članarina jednom zauvijek iznosi samo 10 dinara).

Pretplatniče, kako je s tvojom pretplatom?

Izašao je

Kalendar Gospine Krunice

za god. 1936.

Ovaj naš kruničarski kalendar jest najnoviji među drugim katoličkim kalendarima kod nas, jer sada ulazi istom u 3. godište svoga opstanka. No uza sve današnje neprilike i poteškoće, naročito one ekonomske naravi, on si je stekao povjerenje kod našega naroda, koji ga je rado primio. Dokaz tome je činjenica, da je i od prošlogodišnje **povišene** naklade ostalo u zalihi još samo par komada. Jer postoji izgled, da će se ovogodišnja potražnja za kalendar plasirati u većoj mjeri od lanjske naročito radi toga, što se išlo za tim, da kalendar za g. 1936. bude sadržajno i obilniji i raznovrsniji i zanimljiviji, a onda i radi toga, što su se prijavili u zadnje doba novi povjerenici za njegovo raspačavanje, zato će i ove godine biti uvećana njegova naklada. To će nas dakako stajati znatnijih izdataka, ali smo se na to odvažili radi spomenutih razloga, a također računajući i na shvaćanje i na daljnju pomoć mnogobrojnih štovatelja Marijine Krunice.

Ovogodišnje kalendarsko stručno gradivo, obogaćeno odličnim književnim doprinosima brojnih naših katoličkih pisaca i pjesnika, osvijetljeno je mnoštvom krasnih i poučnih ilustracija iz domovine i svijeta (iz Amerike), a sve to skupa uvelike uveličava njegovu vrijednost, tako da bi mu bila suvišna kakva posebna reklama. O tomu ćete se sami uvjeriti, ako si naručite ovaj kruničarski kalendar, koji Vas uza sve navedene njegove prednosti zapada kao i do sada **samo 10·— dinara** i 1 dinar za poštarinu. Za inozemstvo Din 25·—.

Pripominjemo, da će se i ove godine otposlati kalendar s čekovnom uplatnicom svima onima, koji su ga naručili ili dobili prošle godine. Onima pak, koji ga još nisu isplatili za prošlu godinu, razumljivo da im se neće slati, pa zato ako žele da im ga otpošljemo, neka nam s dobrotom čim prije pripošlju zaostalu dužnu pretplatu za kalendar od prošle (1935.) godine, a ujedno i za ovogodišnji kalendar.

Za povjerenike kalendara vrijede isti uvjeti kao i do sada: na svakih 10 rasprodanih komada dobivaju jedanaesti badava, ili na svaki rasprodani kalendar dobivaju 1 dinar za sebe. Svaki povjerenik, koji raspača preko 20 komada, dobiva suviše od naše uprave jednu od edicija naše naklade „I s t i n a", koja će im se darovati iza otposlane isplate.

Molimo vlč. gospodu dušobrižnike, da se zauzmu, koliko je više moguće, za širenje našega kruničarsko-vjerskoga kalendara.

Narudžbe prima:

Uprava dominikanske naklade

„ISTINA"

ZAGREB - MAKSIMIR, Kažotićev trg 4.

Odgovorni urednik o. Sibe dr. Budrović, Zagreb, Kažotićev trg 4.
Tisak knjigotiskare Braća Kralj.